

Raj veselja v gozdu je pa seveda, ko se prvič oglasijo žgoleče pesmi njegovih drobnih, pernatih prebivalcev! Tedaj vam je v gozdu življenje! Zdi se, da je dobila najmanjša stvarica življenje. Od jutra do večera se neprestano glasi mična ptičja pesmica! In kako lepo to harmonuje z gozdno lepoto! Čisto naravno je, če mislimo v svojem navdušenem veselju, da sta se posestrili lepota gozda in miloba milih pesmic.

In vrtna drevesca, včasih edino upanje ubogega kmeta, ali niso tudi lepa v prvi pomladi? Skoraj bi jih bili prezrli ob svojem navdušenju za gozdna drevesa. Le pogledjmo, kako nadepolno razvijajo svoj rudeče-beli cvet, da njegov duh na daleč raznaša prijetno vonjavo! — Košata jablana stoji ponosno sredi vrta, pod njo pa skačejo vaški otročaji, se igrajo, včasih se pa že celo prepirajo o tem, kdo bo prvi jedel njen sočnati sad. Otožno opazuje bolj od strani gostovejata hruška to veselje, ker se ne more ponášati s tako živo-bojnim cvetjem kakor njena sosedka.

Nad vse se ponáša pa črešnja. Dasi nima žive boje, si je pa v svesti, da rodi ona prvi in otrokom posebno priljubljeni sad. Vsa bela stoji kakor mlada nevesta, ponosno kakor kraljica na visoki meji in vabi k sebi roj marljivih bučelic, ki pridno srkajo sladko strd iz njenega medenega cvetja.

In koliko nam koristijo drevesa! Dajejo nam najpotrebnejše: drva, pohištvo; iz lesa delamo visoke stavbe, močne ladije itd. itd., stvari, katerih je preveč, da bi vse našteval.

Tudi od dreves odpadlo listje je neprecenljive vrednosti. Jeseni ga kmetje pridno grabijo in vozijo na dom, da z njim po zimi steljejo živini. Tako se napravlja gnoj, s katerim gnojimo njive, da nam dajejo obilnejše pridelke. Listje je torej dvojne vrednosti: po leti nam dela prijetno, hladilno senco, vrhu tega je pa v posredni zvezi z našimi pridelki.

Nikar torej ne bodite zaspani v tem prekrasnem letnem času, — hitite ven v prelepo naravo! Nikar ne bodite slepi, da bi prezrli to čarobno lepoto, ki se sedaj tako bujno razvija; nikar ne bodite gluhi, da bi preslišali te omamljivo-lepe spomladne glase; nikar ne zapirajte mladega srca, da bi ne marali za toliko obilico nedolžnega veselja, ki vam ga nudi blagohotna Vesna s svojimi radodarnimi rokami! Ne glejte pa samo po tleh, marveč tudi na kvišku, na divno cveteče drevje in grmovje, in od tod naj se še višje povspne vaš duh, — do Njega, ki vam je podaril to spomladno veselje!

Le glej jo — pomlad ...

Le glej jo pomlad, kako prihaja,
Na lahno, nevidno, s smejočimi usti,
S seboj noseča pozdrav iz raja — —
Srce, ej pusti to zimo, pusti!

Ej pusti to zimo in daj ji slovo,
Daj solnčnim se žarkom ogreti;
Le glej jo, pomlad ti steza roko,
Hoteča obsuti te s cveti ...

Dražestna je, ne-li? In vso to ravan
Z veseljem, z življenjem preplavila bo,
Srce, ah vrzi se v ta ocean,
Morda pa pomlad te ozdravila bo ...

Josip Belš.